

Til § 495.

Den ændrede affattelse i forhold til betækningsudkastet (§ 494) tilsigter i første række at præcisere, at en fogedforretning i almindelighed kun kan foretages på rettens kontor, hvis skyldneren giver møde eller fremstilles. Skyldneren behøver ikke selv at være til stede; det er tilstrækkeligt, at en anden giver møde for ham, jfr. retsplejelovens § 260, stk. 5, og § 265.

Efter *stk. 1, 2. pkt.*, der er redaktionelt ændret i forhold til det tidligere fremsatte lovforslag, kan udlæg i fast ejendom i henhold til pantebrev, jfr. forslaget § 478, stk. 1, nr. 6, dog foretages på rettens kontor, selv om skyldneren ikke er mødt. I disse tilfælde er det i almindelighed ikke nødvendigt, at skyldneren er til stede under forretningen, og denne kan i de fleste tilfælde lige så godt foretages på rettens kontor som på ejendommen, hvorved omkostninger spares. Skyldneren bør i forbindelse med tilsigelsen til at møde på rettens kontor gøres opmærksom på, at der kan foretages udlæg i ejendommen, selv om han ikke møder. Det følger af § 519, stk. 2, 2. pkt., at fogedretten, når skyldneren ikke er til stede, efterfølgende skal gøre denne bekendt med udlæggets retsvirkninger ved en skriftlig meddelelse. Har pantaveren anmodet om optegnelse af de i tinglysningslovens §§ 37 og 38 nævnte tilbehørsgegenstande, jfr. § 518, stk. 2, er undtagelsesbestemmelsen i stk. 1 ikke anvendelig.

Stk. 3 svarer til betækningsudkastets § 494, stk. 1, 2. pkt. Bestemmelsen gælder også i tilfælde, hvor forretningen undtagelsesvis kan foretages på rettens kontor, selv om skyldneren ikke giver møde, jfr. stk. 1, 2. pkt.

Til § 500.

Der henvises til de almindelige bemærkninger B, 2.

Til § 501, stk. 1 og 3.

Efter betækningsudkastets § 500, stk. 3, kan bevisførelse ved afhøring af parter eller vidner eller ved syn og skøn ikke finde sted, medmindre fogedretten undtagelsesvis tillader det. Denne bestemmelse svarer ganske til den gældende lovs § 524, stk. 4, jfr. betænkningen side 58.

Det oplyses i betænkningen side 58–59, at udvalget har overvejet i stedet at opstille en lovregel, hvorefter bevisførelse kunne finde sted efter de almindelige regler i domstolssager, medmindre fogedretten finder, at bevisførelse må nægtes. Da en sådan regel ikke ville give synderlig vejledning, er udvalget imidlertid blevet stående ved opretholdelsen af den gældende regel.

Bestemmelsen gælder ikke alene ved udlæg og tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav, men f. eks. også ved umiddelbare fogedforretninger, jfr. retsplejelovens § 610. Medens der ved umiddelbare fogedforretninger i almindelighed udvises – og også bør udvises – betydelig tilbageholdenhed med hensyn til tilladelse af bevisførelse, gør de samme betæneligheder sig imidlertid ikke gældende ved udlægsforretninger. Dette gælder navnlig i tilfælde, hvor skyldneren påstår, at det krav, som søges fuldbyrdet, er ophørt på grund af betaling eller andre efterfølgende omstændigheder. Hertil kommer, at forslaget, bl. a. ved den foreslåede udvidelse af muligheden for tvangsfuldbyrdelse uden dom, jfr. forslaget § 478, stk. 1 nr. 4–7, tilsigter at forenkle fremgangsmåden for inddrivelse af pengekrav, og at denne del af forslaget vil miste en del af sin betydning, hvis bevisførelse ikke kan finde sted i fogedretten. I sådanne tilfælde vil det oftest være i begge parter interesse, at den fornødne bevisførelse finder sted ved fogedretten, fremfor at denne i medfør af bestemmelsen i § 501, stk. 1, blot nægter at efterkomme begæringen, således at spørgsmålet henskydes til afgørelse under en almindelig retssag.

Justitsministeriet har derfor fundet det rigtigst, at bestemmelsen udformes således, at bevisførelse kan finde sted i fogedretten, medmindre der er tale om en bevisførelse, som på grund af dens omfang eller beskaffenhed eller af andre særlige grunde bør ske under almindelig rettergang.

Den ændrede formulering af *stk. 1* tilsigter alene at præcisere, at bevisførelse i almindelighed kan ske i fogedretten. Bestemmelsen omfatter alle indsigelser mod fuldbyrdelsen, hvis fremsættelse ikke udtrykkelig er afskåret, jfr. herved stk. 2.

Til § 502, stk. 1.

Efter forslaget kan fogedretten udsætte fuldbyrdelsen bl. a. i tilfælde, hvor den *dom*, der søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb. Der vil relativt sjældent blive tale om fuldbyrdelse af en *kendelse*, men udsættelse vil da i givet fald kunne ske efter stk. 1, nr. 3, der giver fogedretten adgang til at udsætte forretningen, når andre særlige grunde foreligger.

Til § 503, stk. 1.

Der henvises til de almindelige bemærkninger B, 5.

Til § 505.

I *stk. 2* er det præciseret, at erstatning og godtgørelse for uberettiget fremstilling af skyldneren eller for fejlagtig foretagelse af fogedforretningen hos en anden end skyldneren skal ydes efter reg-